

Het verhaal van een MERELjong

Door L. de Jong-Paymans

Elk jaar herbergt onze tuin een aantal nesten, waaronder die van *winterkoning*, *heggemus*, *koolmees*, *pimpelmees* en natuurlijk de *merels*.

Deze laatste hadden het in 1963 moeilijk, doordat hun zo geliefde klimophaag voor meer dan de helft was kaalgevroren. Tenslotte besloten ze dan toch maar een plekje te zoeken.

Het nest was klaar, de eitjes werden gelegd en men begon te broeden. Het zat ze echter niet mee. Toen wij op een bepaald moment gingen kijken, ontdekten we tot onze ontsteltenis het *merelwifje* dood op het nest. Het kopje was opzij gevallen, anders had men kunnen denken, dat ze stil zat te broeden.

Verwonderlijk snel had pa *merel* een nieuwe gade gevonden, want enige dagen later zagen wij ze al weer slepen. De tijd drong, dus ze hadden niet veel tijd om naar een nieuwe geschikte plaats in de kale haag uit te kijken. Het resultaat was een nest op ooghoogte van onze kinderen, zodat wij alles zonder enige moeite konden volgen.

Eerst weer iedere dag een eitje en tenslotte vier jongen, die van akelige naakte gedrochtjes al gauw opgroeiden tot flinke luid schreeuwende vogeltjes. Zo hard schreeuwden ze, dat een van onze buurkatten al gauw onder het nest op de loer lag, maar gelukkig net geen honger genoeg had om de klimpartij door de hulstakken die wij ter bescherming hadden neergezet, te wagen.

En zo vlogen ze dan op een ochtend uit, althans vliegen... het was het bekende hulpeloze gefladder en gehip van de jonge vogel, die nog helemaal niet lijkt toegerust voor het gevaarvolle leven.

Twee van de vier waren al meteen helemaal zoek, de derde hield zich aardig schuil en de vierde deed zulke domme dingen, dat het ons, ook al met het oog op de kat, beter leek hem een paar dagen veilig binnen te halen. Een heel grote en diepe plastic teil werd van kranten voorzien en daar ging het, inmiddels door de kinderen „Pierewiet” gedoopte jong in. Gelukkig schijnt onze tuin, behalve vogels ook veel regenwormen aan te trekken, zodat er al gauw een flinke portie in een jampotje lag te krioelen. Met een ronde pincet werden deze van tijd tot tijd met grond en al in Pierewiets wijd geopende schreeuwende bek gestopt. Dat ging prachtig. Hij was na een paar uur al helemaal niet bang meer, ook niet voor de hond, die het schelle gepiep niet kon uitstaan en steeds probeerde de teil om te duwen.

De tweede dag echter vonden we zijn stemmetje wat zwakker en ook wat schor worden, zodat we besloten hem aan zijn ouders terug te geven. Onder grote spanning zetten we hem 's morgens vroeg op het grasveld in de buurt van zijn moeder. Deze was even verder pieren aan het zoeken en negeerde eerst de felle kreten. Ze kwam echter zijn kant op hippen en ging even op een paaltje zitten kijken. Dit was het kritieke punt, zou ze hem blijven negeren of niet? De spanning binnen steeg tot een toppunt. Tenslotte hipte ze van het paaltje weer op het gras en passeerde het jong, dat nog steeds enorm piepte... Toen bedacht ze zich, keerde zich om en stopte hem wat in zijn bek.

Een enorm pak viel van ons hart!

Merkwaardigerwijze nam in een later stadium vader *merel* de taak van het wijfje over en dit ontfermde zich uitsluitend over het andere jong, dat we goed van onze eigen Pierewiet konden onderscheiden.

Dit dus in tegenstelling tot de theorie, dat de jongen bij het begin verdeeld worden tussen vader en moeder.

Het andere jong was echter opvallend schuwer en naar het ons leek ook veel vlugger dan Pierewiet, die tevreden scheen met een paar vierkante meter grasveld en een stukje klimophaag om onder te kruipen.

Het verschil was wel opvallend en dit is gebleven zolang we hem gezien hebben. De twee dagen binnen hadden hem dus kennelijk niet alleên onhandiger gemaakt, maar bovendien zeer mak.

Gedurende al de tijd dat wij hem zagen, ging hij nauwelijks uit de weg als we hem naderden. Hij bleef rustig zitten kijken en was zelfs voor het hondje niet bang.

Na een paar dagen begon hij wat te vliegen en bereikte voor de nacht een lage boomtak. Maar verder bleef hij wekenlang op zijn vader rekenen, die er zichtbaar genoeg van kreeg en hem steeds langer vruchteloos liet schreeuwen.

Op een bepaald moment zagen wij zelfs hoe hij vlak voor de neus van het jong een pier uit de grond trok, deze op het gras liet liggen en zelf in een boom vloog, als om te zeggen „en nu doe je het zelf maar”. Het vrouwtje, dat voor ons kenbaar was aan een ietwat hangende vlerk, had intussen het andere jong ergens anders klaargestoomd voor de zelfstandigheid en verscheen nu ook ineens weer op het toneel.

Er bestond toen meteen animo voor een nieuw nest. Toen dit in aanbouw was, moest de arme Pierewiet zeer tegen zijn zin het veld ruimen. Hij werd door zijn eigen vader uit de tuin gejaagd. Weken later zag ik hem nog eens bovenaan de tuintrap zitten. Ik verbeeldde me, dat hij verlangend naar binnen keek...

- *Het adres van de schrijfster luidt: Mevr. L. de Jong-Paymans, Brediusweg 35, Bussum.*

Nachtelijk geroep van eksters

De afgelopen twee jaren heb ik verschillende malen *eksters* 's nachts drie tot zeven maal achtereen horen krijsen, wat zich soms na een minuut herhaalde. Ik heb nimmer de indruk gekregen, dat de *eksters* opgeschrikt of wakker gemaakt waren, als zij vanuit de hoge donkere sparren bij ons huis riepen. Of uilen zouden hiervan de oorzaak moeten zijn geweest? Dit gedrag is mij van de *ekster* nooit eerder opgevallen en het kan daarom misschien individueel zijn? Het scheen mij toe dat ik het „schetteren” steeds in zeer rustige nachten hoorde, maar het kan ook zijn, dat het dan beter hoorbaar was. Ik hoorde het zowel in zoele zomernachten met maanlicht, als in heldere vriesnachten met besneeuwde grond en donkere maanloze herfst- en voorjaarsnachten

Is dit vreemde gedrag wel eens door anderen opgemerkt?

- *J. Taapken, Utrechtseweg 43, Hilversum.*

Kokmeeuw rooft houtduivenei

Op 4 mei j.l. zag ik op het landgoed „Gooilust” te 's Graveland iets vreemds gebeuren. Aan de bosrand bevond zich in een van de bomen een nest van een *houtduif*. Toen ik er in de buurt naar een *tuinfluiter* stond te luisteren streek er vlak bij het houtduivennest een *kokmeeuw* neer. Deze begaf zich met enige moeite naar het nest en vloog even daarna met een ei weg. Komt dit wel eens vaker voor?

- *L. Oudejans, Multatulilaan 48, Hilversum.*